

רע"פ 3183/17 - יואל קרויז נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3183/17 - א'

לפני:
המבקש:
כבוד השופט ס' גוברמן
יואל קרויז

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 28.2.2017 בע"פ 35729-06-16 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' פרקש - נשיא, מ' דרורי - סג"נ וע' שחם; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד יונתן קיוול

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (הנשיא א' פרקש, סגן הנשיא מ' דרורי והשופט ע' שחם) בע"פ 35729-06-16 מיום 28.2.2017, במסגרתו נדחה ערעור על הכרעת דין והתקבל באופן חלקי ערעור על גזר דין, אשר ניתנו על ידי בית משפט השלום בירושלים (השופטת ש' לארי-בבלי) בת"פ 51621-05-12 בימים 12.3.2015 ו-2.5.2016 בהתאמה.

2. נגד המבקש ואדם נוסף (להלן: הנאשם הנוסף) הוגש כתב אישום אשר מייחס להם עבירות מס שונות. כמו כן, יוחסה למבקש עבירת אי-קבלת תעודת זהות. על פי עובדות כתב האישום, אשר פורטו בהרחבה בהכרעת הדין של בית משפט השלום ובפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ניהלו השניים משחטה ללא רישיון, ומבלי שדווח עליה לרשויות המס. בפעולות אלו העלימו המבקש והנאשם

הנוסף הכנסות בסכום כולל של מיליוני שקלים ונמנעו מתשלום מס בגין. המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בארבע עבירות איו קיום דרישות, לפי סעיף 216(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה); בארבע עבירות איו הוצאת חשבוניות מס, לפי סעיף 117(א)(13) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: החוק); בשלוש עבירות דו"ח וידיעות לא נכונים, לפי סעיף 217 לפקודה; בעבירת איו הודעת על תחילת התעסקות, לפי סעיף 215(א) לפקודה; ובעבירת איו-קבלת תעודת זהות, לפי סעיף 35(ב)(3) לחוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה-1965. יצוין כי המבקש זוכה מעבירות נוספות אשר יוחסו לו בכתב האישום. בגין העבירות השונות שבהן הורשע המבקש, גזר עליו בית משפט השלום עונש של 7 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת מס הכנסה או עבירת מס ערך מוסף; קנס בסך של 50 אלף ש"ח, או 70 ימי מאסר תמורתו; וחתימה על התחייבות בסך של 10,000 ש"ח שלפיה יפעל להשגת תעודת זהות בתוך 6 חודשים.

3. על הכרעת הדין וגזר הדין הוגשו שלושה ערעורים לבית המשפט המחוזי, האחד מצד המבקש והשניים האחרים מצד המדינה והנאשם הנוסף. לענייננו רלוונטי ערעורו של המבקש על חומרת עונשו. בערעורו גרס המבקש כי בית משפט השלום נמנע מהתחשבות בסילוק מחדליו; כי מתחמי הענישה שנקבעו לו גבוהים מדי ואינם מגלמים את הערך הציבורי החיובי אשר היה טמון בפעילות המשחטה; וכי הקנס שהוטל עליו אינו הולם את יכולותיו הכלכליות.

בפסק דינו עמד בית המשפט המחוזי על העיקרון המושרש שלפיו יש להטיל עונשי מאסר בפועל בגין עבירות מס, ובפרט על עבירות בהיקפים כספיים משמעותיים אשר בוצעו לאורך תקופה ממושכת בת מספר שנים. בית המשפט המחוזי ציין כי בין מועד גזר הדין לבין מועד מתן פסק הדין בערעור החל המבקש לפעול להסרת המחדל ולתשלום חובותיו לרשויות המס. על יסוד האמור, הקל בית המשפט המחוזי בעונש המאסר בפועל אשר הוטל על המבקש, וקבע כי הוא ירצה 5 חודשי מאסר בפועל. יתר חלקי גזר דינו של בית משפט השלום הותרו בעינם.

4. בבקשתו, טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעת עונשו, ומבקש הקלה. לשיטתו, יסודו של עונש המאסר בפועל שהוטל עליו בטעות מצד הערכאות הקודמות, אשר לא נתנו דעתן באופן הראוי לסילוק מחדלו. כמו כן סבור המבקש כי המניע הציבורי שבבסיס פעילותו מחייב הבחנה בין נסיבותיו הייחודיות לבין הפסיקה הנוהגת בעבירות מס.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעוררת שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). איני סבור כי תנאים אלה מתקיימים בעניינו של המבקש. עניינה של בקשה זו בנסיבותיו הפרטניות של המבקש והיא אינה מעלה כל שאלה בעלת חשיבות כללית. זאת ועוד, הלכה היא כי טענות בעניין חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, למעט מקרים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 2865/17 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (2.4.2017); רע"פ 1246/17 מטר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.3.2017); רע"פ 5125/16 לוינטן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (7.8.2016)). משבחנתי את גזר דינו של בית משפט השלום ואת פסק דינו של בית המשפט המחוזי, לרבות ההקלה בעונשו של המבקש אשר נקבעה בו, ואת טענות המבקש – איני סבור כי קיימת סטייה שכזו (השוו: רע"פ 3572/15 אלימלך נ' מדינת ישראל (18.5.2016) (להלן: עניין אלימלך); רע"פ 5872/14 ירון נ' מדינת ישראל (2.10.2014); רע"פ 4394/14 פיקהולץ נ' מדינת ישראל (17.8.2014)).

דין טענותיו הפרטניות של המבקש להידחות אף הן. אשר להסרת המחדל, עמד בית המשפט המחוזי על סוגיה זו בפסק דינו, וקבע כי המבקש החל בתשלום חובו אך טרם הסיר את המחדל במלואו. קביעתו זו מבוססת כדבעי ולא מצאתי כל מקום להקל בעונשו של המבקש על בסיסה, לא כל שכן משזו הביאה להפחתת עונשו במסגרת פסק הדין מושא בקשה זו. יובהר כי ככלל, על אף חשיבותו של פירעון החוב – בסופו של יום אין מדובר במעשה חסד שעשה המבקש, אלא בפירעון מה שניתן היה לגבות ממנו גם בדרכים אחרות. על כן, אף שיש לייחס משקל להסרתו החלקית של המחדל, כפי שעשה בית המשפט המחוזי, אין להפריז בכך עד כדי הימנעות מגזירת עונש מאסר בפועל (עניין אלימלך, פסקה 13; וראו גם: רע"פ 7851/13 עודה נ' מדינת ישראל (25.10.2015); ע"פ 2407/05 מן נ' מדינת ישראל (11.7.2005)). אשר לתכלית פעילותה של המשחטה, נסיבה זו זכתה להתייחסות ממצה הן בגזר דינו של בית משפט השלום והן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומשכך אינני מוצא לנכון להתערב בעונשו של המבקש על בסיסה.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך מתייתרת גם הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר.

ניתנה היום, כ"ט בניסן התשע"ז (25.4.2017).

ש ו פ ט